

Arrest

nr. 305 787 van 26 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd, dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd, dhr. X, op 26 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. RICHIR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaarde dat je een Afghaans staatsburger bent, afkomstig uit Kunduz. Je bent geboren op (...) ((...)) en bent bijgevolg op dit moment 17 jaar oud, en dus nog minderjarig. Je biologische vader F.Z. (...) is overleden toen je 4 jaar oud was. Je bent later opgevoed door je moeder en de broer van je vader, die uiteindelijk met je moeder is gehuwd, en bijgevolg je stiefvader werd. Je hebt tot de 5de graad school gevolgd, in de Maulawi Saraji school in je thuisregio.

De laatste drie jaar voor de machtsovername door de taliban werkte je stiefvader als chauffeur voor het provinciehuis in het centrum van de stad Kunduz. Je stiefvader heeft als chauffeur, en bewaker, gewerkt voor twee opeenvolgende gouverneurs. Soms moest hij de gouverneur bewaken, als die in het provinciehuis was. Op andere momenten moest hij de gouverneur, of gasten van de gouverneur, overbrengen naar een locatie.

Tijdens zijn functie werd je stiefvader meermaals per telefoon bedreigd door taliban. Ze zeiden dat hij zijn functie moest opgeven, wat je stiefvader steeds heeft geweigerd. Taliban hebben tegenover je stiefvader ook bedreigingen geuit naar jou toe, als oudste (stief)zoon van het gezin.

Toen je ongeveer 14 jaar oud was, ben je op straat nabij je ouderlijke woning beschoten door vier mannen op scooters. Je raakte hierbij gewond aan je linkeronderbeen. De aanvallers wilden naderbij komen om je te doden, maar vluchtten weg toen er een politievoertuig naderbij kwam. Je werd bewusteloos afgevoerd naar een ziekenhuis, waar je ongeveer 7 tot 10 dagen werd verzorgd. Bij je thuiskomst waarschuwde je stiefvader je waakzaam te zijn en geen nodeloze verplaatsingen uit huis meer te maken. Vanaf dit moment ging je niet meer naar school. Je stiefvader had ook de gouverneur en de politiecommandant op de hoogte gebracht van deze aanslag. De politiecommandant had daarbij verklaard dat hij beschermende maatregelen zou nemen, maar daarvan is uiteindelijk niets in huis gekomen.

Op een dag gaf je stiefvader je een Kalashnikov-machinegeweer met de opdracht dit wapen te gebruiken om je te beschermen. De situatie bleef dezelfde tot de taliban het land overnamen midden augustus 2021 (24.05.1400). Toen Kunduz werd overgenomen door taliban, haastte je stiefvader zich van het provinciehuis naar huis en maakte voorbereidingen voor een vlucht voor hem en jou. Jullie vertrokken vrijwel onmiddellijk. Deels per auto reisden jullie tot in Iran, waar jullie gedurende twee maanden in de hoofdstad Teheran verbleven. Aan de Iraans-Turkse grens werden jullie tegengehouden door de Turkse politie. Je stiefvader werd teruggestuurd naar Iran. Jijzelf werd niet teruggestuurd omdat je minderjarig was. Je werd een tijdlang in een gesloten opvangcentrum ondergebracht. Nadat je in vrijheid was gesteld, trok je via Istanbul en de Balkanroute naar West-Europa. Op 20 juni 2022 kwam je aan in België en de volgende dag vroeg je asiel bij de Belgische autoriteiten.

De documenten die je neerlegt om je identiteit en je relaas te staven zijn de volgende: een kopie van je taskara, een schoolinschrijvingsfiche, je schoolattest, een kopie van de taskara van je moeder, een vacature voor chauffeur van het provinciehuis, een sollicitatieformulier van je stiefvader, een bewijs van aanwerving als chauffeur van je stiefvader, een identificatiebewijs van je stiefvader als chauffeur van een dienstvoertuig van het provinciehuis, een brief met garantstellers, een rijbewijs van je stiefvader, een examenresultaat van je stiefvader in het kader van zijn aanwervingsprocedure, een belastingsattest met betrekking tot de verloning van jouw stiefvader, een bankkaart van de New Kabul Bank van je stiefvader, een kopie van de taskara van je stiefvader, een verzoek om promotie voor je stiefvader, een werknemersfiche van je stiefvader, 10 foto's van je stiefvader tijdens zijn functie in het provinciehuis van Kunduz, 4 foto's van je stiefvader op de lokale luchthaven, 3 foto's van je stiefvader tijdens een ceremonie onder werkcollega's van het provinciehuis, 9 foto's van jezelf samen met je stiefvader, een identificatiekaart van je stiefvader, een envelop. Verder leg je nog volgende Belgische documenten neer: een medische beschrijving van je litteken, door dokter Q. S. (...), dd.02.06.2023, referentiebrieven van een opvoedster en drie taalleerkrachten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Je stelt dat je een vrees voor vervolging dient te koesteren omdat je de stiefzoon bent van iemand die als chauffeur werkte voor de gouverneur van Kunduz van het vorige bewind in Afghanistan (CGVS, p. 22). Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt echter dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die

iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Jij stelt dat je stiefvader gedurende ongeveer drie jaar chauffeur is geweest in dienst van het provinciehuis van Kunduz, en in die hoedanigheid de gouverneur of gasten van de gouverneur vervoerd heeft. Als chauffeur was je stiefvader ongewapend en in burgerkledij. Wanneer de gouverneur in de het provinciehuis was, stond je stiefvader ook in voor de bewaking van het provinciehuis. Uit je verklaringen blijkt dat je stiefvader enkel wanneer hij bewakingsopdrachten had binnen het provinciehuis een wapen en een camouflagejas droeg. Je stiefvader heeft nooit voor leger of politie gewerkt en is ook nooit in gevecht gekomen met taliban. Jij haalt geen elementen aan die erop zouden wijzen dat je stiefvader om andere redenen dan omdat hij werkte voor de voormalige overheid, zou worden vervolgd (CGVS, p. 13-14).

Je verklaart nu dat je stiefvader vreest dat zowel hij zelf als jij, als zijn oudste stiefzoon, zou worden vermoord door de taliban omdat je stiefvader steeds heeft geweigerd in te gaan op de eis van de taliban om zijn job als chauffeur zou opgeven. Zeker nu de taliban intussen de macht in Afghanistan hebben overgenomen, vrees je dat ze je stiefvader en jou willen vermoorden. Rekening houdend met de aanwezige informatie, die geen situatie schetst waarin personen met het profiel van je stiefvader vervolgd worden, kan hieraan slechts weinig geloof worden gehecht. Ook je eigen verklaringen overtuigen niet.

Zo is het weinig aannemelijk dat de taliban wel een moordaanslag zouden plegen op jou – als oudste stiefzoon van je stiefvader – , maar hiertoe nooit een poging zouden hebben ondernomen op je stiefvader zelf. Je werd hierover om uitleg gevraagd (CGVS, p. 18) en antwoordde dat er in de buurt van jouw woning veel controleposten waren waardoor het te moeilijk was voor de taliban om je stiefvader aan te vallen. Deze uitleg overtuigt niet. Je verklaarde zelf dat een autorit van je huis naar het provinciehuis ongeveer 20 minuten duurde. Als er geen file is (CGVS, p. 20). Verder legde je uit dat het provinciehuis gelegen is in het centrum van Kunduz en dat je eigen huis aan de rand van de stad gelegen is (CGVS, p. 5, 14). Dus zelfs als aangenomen wordt dat er veel controleposten nabij je huis zijn, kan aangenomen worden dat jullie tegenstanders onderweg voldoende gelegenheid hadden om een aanslag te plegen op je stiefvader, als ze dat zouden willen. Bovendien heeft de aanwezigheid van controleposten nabij je woning niet verhinderd dat er een aanslag werd gepleegd op jou. Dan kan redelijkerwijs ook worden verwacht dat zo een aanslag in de buurt van je ouderlijke woning ook mogelijk was tegen je stiefvader zelf. Bovendien haalde je zelf aan dat de aanval op jou mogelijks voorviel omdat ze de gelegenheid hadden gevonden omdat ze (de taliban) spionnen hadden (CGVS, p. 18). De aanwezigheid van spionnen in de buurt maakt het nog minder aannemelijk dat jouw stiefvader steeds buiten schot zou zijn gebleven indien de taliban hem daadwerkelijk iets wilden aandoen. Kortom, je maakt niet aannemelijk waarom de taliban wel een aanslag zouden plegen op het leven van de stiefzoon van de geïmagineerde chauffeur, maar niet op de geïmagineerde persoon zelf. Ook de vaststelling dat je vader na de aanslag op jou zelf bleef werken, maar de taliban opnieuw niet verder zijn gegaan dan dreig telefoons aan zijn adres, wekt twijfels op, gezien het hier over een periode gaat van nog minstens een jaar (CGVS, p. 15).

Verder valt het op dat je weinig weet over de dreig telefoons die je stiefvader heeft gekregen. Gevraagd hoe frequent je stiefvader dreig telefoons kreeg, wist je enkel dat het vaak was en dat er bedreigingen werden geuit naar jou en naar je stiefvader, en dat die bedreigingen zowel voor als na de aanslag op je leven plaatsvonden (CGVS, p. 21). Verdere informatie had je niet hierover. Nochtans gaf je aan dat er al een aanslag op je leven was geweest en dat je stiefvader je had gevraagd zo veel mogelijk thuis te blijven. Je bent zelfs met school gestopt en kreeg van je stiefvader een machinegeweer om jezelf te verdedigen (CGVS, p. 15, 18). Als je al een machinegeweer kreeg om jezelf te verdedigen, is het ook redelijk te verwachten dat je stiefvader je meer zou hebben verteld over de aard, frequentie en inhoud van deze dreig telefoons gezien het in je eigen belang was dat je een zo goed mogelijk idee had wie je moest wantrouwen in het straatbeeld of nabij je ouderlijk huis. Daarenboven verbleef je na je vertrek nog twee maanden samen met je stiefvader in Teheran (CGVS, p. 10) en onderhoudt je actueel nog steeds contact met je stiefvader (CGVS, p. 7), zodat je wel ruimschoots in de mogelijk was om hierover meer gedetailleerde informatie in te winnen.

In het algemeen is het ook weinig waarschijnlijk dat de taliban zoveel moeite zouden doen om een chauffeur/bewaker van de gouverneur van Kunduz ertoe te bewegen zijn functie neer te leggen gezien het al dan niet aanblijven van je schoonvader in deze functie geen verschil zou maken voor de militaire, economische of administratieve slagkracht van het toenmalige bewind. De vraag welk belang de taliban zouden hebben bij het bedreigen van een chauffeur van een gouverneur, werd ook aan jou voorgelegd (CGVS, p. 21). Je antwoordde dat de taliban iedereen bedreigde die voor de toenmalige overheid werkte, weerlegt de hierboven gemaakte vaststelling niet.

Gezien het gebrek aan aannemelijkheid van je verklaringen over de veiligheidssituatie van je stiefvader, zeker in het licht van de hierboven genoemde informatie over de situatie in je land, toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens je verklaringen bevindt niet aan. Wat je eigen situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Jij haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat je een familielid bent van je stiefvader, van wie je niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

De door jou neergelegde documenten kunnen de hierboven geformuleerde argumenten niet ondergraven. Je taskara, je schoolinschrijvingsfiche en je schoolrapport tonen je identiteit en je schoolprestaties in je land van herkomst aan, maar geven geen informatie over de problemen die je verklaart te hebben gehad of vreest te zullen hebben in je land van herkomst. De taskara's van je moeder en je stiefvader en de foto's waarop je staat samen met je stiefvader bevestigen de identiteit van je naaste verwanten, maar deze gegevens worden in deze beslissing niet in twijfel getrokken. De documenten betreffende de tewerkstelling van je stiefvader (vacature voor chauffeur van het provinciehuis, sollicitatieformulier, bewijs van aanwerving, identificatiebewijs voor het dienstvoertuig, brief met garantstellers, rijbewijs, examenresultaat, belastingsattest, bankkaart, verzoek om promotie, werknemersfiche, 10 foto's van je stiefvader tijdens zijn functie in het provinciehuis van Kunduz, 4 foto's van je stiefvader op de lokale luchthaven, 3 foto's van je stiefvader tijdens een ceremonie onder werkcollega's van het provinciehuis, identificatiekaart) bevestigen inderdaad de tewerkstelling van je stiefvader, maar weerleggen de hierboven gemaakte inschatting dat je niet aannemelijk maakt dat je vervolging te vrezen hebt omwille van deze voormalige tewerkstelling van je stiefvader niet. De envelop bewijst de verzending vanuit Afghanistan van documenten naar jou, maar biedt geen informatie die bovenstaande conclusies kan weerleggen. De medische beschrijving van je litteken, door dokter Q. S. (...), d.d.02.06.2023, werd opgesteld door de arts van je opvangcentrum en beschrijft oud littekenweefsel op je linkeronderbeen, dat je zelf toeschrijft aan een schotwonde. Uit dit medisch attest kan echter niet worden opgemaakt in welke concrete omstandigheden deze verwonding werkelijk is opgelopen en of deze verwonding al dan niet te maken heeft met een gerichte aanval op jou. Daarom is dit attest niet in staat om in weerwil van de argumenten die hierboven werden opgelijst, toch te wijzen op een gerichte vervolging van jouw persoon. De referentiebrieven van vier van jouw leerkrachten in België bevestigen dat je een goede en ijverige leerling bent, en dat je je steeds beleefd en vriendelijk gedraagt tegenover iedereen. Dergelijke brieven en hun inhoud geven echter niet aan in welke mate je vervolging te vrezen hebt in je land van herkomst of op enige andere manier een reëel risico zou lopen op ernstige schade in geval van terugkeer naar je land van herkomst.

Het CGVS besluit dan ook dat je niet aannemelijk maakt dat jij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie loopt, noch dat jij in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er

zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode

tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDE registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Jij, jouw voogd of advocaat laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kunduz. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van

Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde

Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven stonden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen (CGVS, p. 9). Bovendien stel je tot de 5de graad naar school in Kunduz te zijn geweest, heb je momenteel nog contact met je familiaal netwerk in Afghanistan, onder wie je moeder, je broers en maternale oom. Over je (stief)vader kan bovendien nog worden opgemerkt dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat hij zich momenteel in Iran bevindt, gezien je geen overtuigende verklaringen kon afleggen over de problematische situatie waarin hij zich bevond destijds in Afghanistan, en je geen enkel bewijs neerlegt van zijn verblijf in Iran, hoewel je ook met hem nog steeds contact onderhoudt (CGVS, p. 7). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen, of dat jij je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige

schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en tevens enig middel op de schending van “artikel 1, sectie A, § 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur.”

Verzoeker betoogt:

“Verzoeker is van mening dat tegenpartij haar beslissing niet juist heeft gemotiveerd. Allereerst wijst hij erop dat de functie van zijn vader niet beperkt was tot die van chauffeur van de gouverneur van Kunduz; hij was ook verantwoordelijk voor de beveiliging van de gouverneur op het provinciehuis (NPO, blz. 13; 15).

Hij had derhalve nauwe banden met de gouverneur van Kunduz en, a fortiori, met de voormalige Afghaanse regering.

Dit wordt door tegenpartij niet betwist, integendeel.

Op basis van het document Country Guidance : Afghanistan van januari 2023 stelt de tegenpartij echter dat tot op heden in het algemeen weinig voormalige medewerkers van de Afghaanse regering door de Taliban zijn vervolgd. Daarmee miskent zij duidelijk bovengenoemd document, waarin staat :

(...)

Talrijke bronnen maken zo melding van het grote risico op vervolging van leden van de voormalige Afghaanse regering, of het nu gaat om hooggeplaatste ambtenaren, gewone medewerkers of personen van wie wordt vermoed dat ze banden hebben met de voormalige regering

(...)

Als lid van de lijfwacht van de gouverneur van Kunduz liep de vader van verzoeker dus ongetwijfeld een bijzonder hoog risico op vervolging door de Taliban, zodat de redenering van tegenpartij op dit punt redelijkerwijs niet kan worden gevolgd

3. Het argument van tegenpartij dat de vader van verzoeker redelijkerwijs niet door de Taliban kon zijn vervolgd gezien het geringe profiel van zijn functie - hij droeg alleen een wapen binnenshuis en was over het algemeen in burgerkleding gekleed - lijkt niet overtuigender.

Verzoeker herinnert eraan dat de functie van zijn vader bestond in het dekken van verschillende missies : « Hij werkte met verschillende auto's in het prov huis, soms moest hij gasten naar een plaats brengen, of naar het prov huis, soms moest hij de gouverneur naar andere plaats brengen en soms ging hij naar de bazar om iets te kopen. » (NPO, p. 14).

In dit verband is het waarschijnlijk dat de Taliban op de hoogte waren van de functie die hij bekleedde en van zijn banden met de gouverneur van Kunduz.

Hoe dan ook baseert tegenpartij zich op een louter subjectieve beoordeling, die in het licht van de beschikbare informatie redelijkerwijs niet als gegrond kan worden beschouwd, van een situatie waarin personen met het profiel van zijn vader wel degelijk door de Taliban worden achtervolgd.”

Verzoeker vervolgt:

“Verzoeker verklaart echter dat het doel van de Taliban in dit geval was zijn vader te dwingen zijn post te verlaten en dat zij daartoe hebben gedreigd verzoeker aan te vallen (NPO, blz. 17).

Dit komt vaak voor in Afghanistan. Als de Taliban de persoon die het doelwit is niet rechtstreeks niet kunnen aanvallen, richten ze zich tot zijn familie.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat de Taliban het op verzoeker gemunt hadden.

Als er, voor zover verzoeker weet, nooit een aanslag werd gepleegd op het leven van zijn vader, dan was dat eenvoudigweg omdat zijn regio omringd was door verschillende controleposten (NPO, blz. 18), wat heel aannemelijk lijkt.

Bovendien werkte zijn vader de hele dag in het provinciehuis en als hij naar het huis terugkwam, was het vaak nacht.

Hij liep overdag niet over straat en was dus geen duidelijk en zichtbaar doelwit.

Integendeel, verzoeker speelde op straat voor zijn huis toen hij werd aangevallen. Hij was voor de Taliban dus zeer gemakkelijk te bereiken.

In elk geval heeft verzoeker erop gewezen dat hij slechts 14 jaar oud was toen hij Afghanistan verliet en dat hij wat hij had gezien, had beleefd door de ogen van een kind. Van hem kan niet worden verwacht dat hij alle antwoorden heeft, of dat hij zich de bedreigingen die zijn vader heeft ontvangen nog precies kan herinneren. Wat hij wel weet, en wat hij ook vertelt, is dat zijn vader verschillende keren bedreigd werd vanwege zijn functie als chauffeur/bodyguard van de gouverneur van Kunduz, en dat de Taliban hem na deze bedreigingen rechtstreeks aanvielen.

Tegenpartij heeft overigens de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker betreffende de moordaanslag op hem niet in twijfel getrokken, maar enkel aangenomen dat verzoeker, omdat het onwaarschijnlijk is dat zijn vader niet ook rechtstreeks het doelwit was geweest en hij bovendien geen hoge functie binnen de regering bekleedde - een argument dat hierboven is betwist - redelijkerwijs niet het doelwit van dergelijke acties kon zijn.

Bij lezing van de NPO's blijkt dat de verklaringen van de aanvrager in dit opzicht bijzonder echter nauwkeurig zijn :

(...)

Hij heeft ook een medisch certificaat ingediend waarin het litteken op zijn linkeronderbeen wordt beschreven, wat noodzakelijkerwijs de geloofwaardigheid van zijn verhaal versterkt.

Hij geeft ook aan dat zijn dagelijks leven diep was aangetast. Zijn vader dwong hem elke dag een pistool bij zich te dragen toen hij nog een kind was, en hij moest van de ene op de andere dag stoppen met school uit angst om opnieuw het doelwit te worden (NPO, p. 18).

En niets van dit alles kan redelijkerwijs door tegenpartij in twijfel worden getrokken, aangezien de positie van de vader van verzoeker, die niet wordt betwist, hem aan een hoog risico van vervolging blootstelt, en dat talrijke bronnen over dit onderwerp erop wijzen dat familieleden met een profiel als het zijne ook aan een soortgelijk risico van vervolging blootstaan.

Bijgevolg is dit een ernstige aanwijzing van de gegronde vrees van verzoeker op basis van artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980."

Verzoeker doet verder gelden:

"Bovendien merkt verzoeker op dat tegenpartij op geen enkel moment rekening heeft gehouden met de huidige situatie van zijn familie in Afghanistan.

Dit is een essentieel element bij de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, vooral wanneer de verzoeker minderjarig is.

Verzoeker verklaart dat zijn familie gedwongen werd te verhuizen na een bezoek van de Taliban. Zijn broers gaan niet meer naar school uit angst om het doelwit te worden en zij en zijn moeder leven in een algemeen klimaat van angst :

(...)

Bovendien verblijft zijn vader momenteel nog steeds in Iran, waar hij werk heeft gevonden en van tijd tot tijd geld naar zijn familie stuurt (NPO, blz. 21). Verzoeker wijst de Raad op het voor de hand liggende feit dat als zijn vader niets te vrezen had in Afghanistan, hij daarheen zou terugkeren. Dat is hier niet het geval.

Verzoeker kan redelijkerwijs niet worden teruggestuurd naar een land waar hij zijn leven riskeert en waar niemand in staat is zijn bescherming te garanderen."

Verzoeker concludeert:

"Gelet op het voorgaande, slaagt verzoeker erin het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 aan te tonen".

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn (gepercipieerde) verwestering. Verzoeker verwijst daarbij op algemene wijze naar een verslag van Nansen en geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Verder geeft hij aan:

"Het onderzoek kan tonen dat verzoeker zich in een heel kwetsbare positie bevindt.

Hieronder wordt uitgelegd dat verzoeker een specifiek vervolgingsrisico loopt wegens zijn waargenomen verwestering .

De invloed van een verblijf van lange duur in het buitenland op de Afghaanse staatsburgers is heel belangrijk.

Van de ene kant is er een heel hoog risico bij hun terugkeer verplaatst te worden en van de andere kant is er een risico door de terugkeer zelf."

Verzoeker doet vervolgens een uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, omtrent de daden van vervolging vanwege verschillende actoren (zoals de taliban en de eigen gemeenschap) waarvan hij meent slachtoffer te zullen worden omwille van zijn verblijf in Europa en omdat hij als verwesterd zou riskeren te worden beschouwd. Voorts koppelt verzoeker deze daden van vervolging aan de gronden van vervolging en stelt hij, aan de hand van onder meer algemene landeninformatie en rechtspraak, dat zij zouden kunnen worden gelinkt aan een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging. Daarbij citeert verzoeker onder meer een passage die volgens hem in de notities van zijn persoonlijk onderhoud is opgenomen. Verzoeker wijst daarna op een aantal arresten die in het verleden door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werden gevelde met betrekking tot deze problematiek. Volgens hem moet in casu dezelfde redenering worden toegepast als in de door hem aangehaalde arresten van de RvV. Omtrent zijn specifieke situatie, doet verzoeker daarbij gelden:

“Verzoeker is sinds juni 2022 in België.

Hij is geboren in 2006 en was dus 15 jaar oud toen hij aankwam.

Sinds zijn aankomst heeft verzoeker ongeëvenaarde inspanningen geleverd om zich te integreren. Zijn leerkrachten zeggen dat hij bijzonder gemotiveerd en leergierig is.

Bij zijn aankomst in België kon hij noch lezen noch schrijven. Vandaag kan hij lezen, schrijven en zelfs Frans spreken zodat hij begrepen kan worden.

Hij heeft zelfs gevraagd om naar een klas op een veel hoger niveau te mogen gaan om zijn Frans te verbeteren.

Hij heeft hiervoor certificaten van zijn leraren bijgevoegd (bewijsstuk 3).

Hij doet ook mee aan buitenschoolse activiteiten, zoals voetbal.

(...)

Hij geeft spontaan aan dat het erg ingewikkeld voor hem zou zijn om terug te keren naar Afghanistan, omdat hij zo goed geïntegreerd is in België.

(...)

Verzoeker zijn echter geen aanvullende vragen gesteld over zijn leven in België en zijn toekomstperspectieven.

Dit is nochtans een verplichting die rust op tegenpartij, die de onderzoekslast draagt.

In zijn gids voor het bewijs wijst EASO erop dat :

(...)

Gelet op de verklaringen van de raadsman van verzoeker aan het einde van het onderhoud, had tegenpartij verzoeker redelijkerwijs moeten ondervragen over zijn integratie in België.

In casu heeft tegenpartij zich tevreden gesteld met een motivering die op geen enkel concreet bewijs was gebaseerd en dus een opeenvolging van louter subjectieve factoren bleek te zijn.

Zij was van mening dat, gelet op de leeftijd van verzoeker toen hij Afghanistan verliet, ervan moest worden uitgegaan dat hij de Afghaanse waarden en normen volledig had geïntegreerd en dat zijn verblijf in België niet kon volstaan om deze te vervreemden.

Een dergelijke redenering roept echt vragen op. Zij is immers uitsluitend gebaseerd op een subjectieve beoordeling van de situatie van verzoeker en is dus geenszins geïndividualiseerd.

De voormelde elementen volstaan echter om de integratie van verzoeker in België en zijn gehechtheid aan de westerse waarden aan te tonen.

Op deze grondslag vordert verzoeker de nietigverklaring van de bestreden beslissing en de toekenning van de vluchtelingenstatus/subsidiaire bescherming. Verzoeker is op zijn minst van mening dat de elementen met betrekking tot zijn verwestering voldoende zijn om nietigverklaring van de bestreden beslissing en verwijzing van zijn zaak naar het CGVS voor verder onderzoek te verkrijgen.”

In ondergeschikte orde, vraagt verzoeker om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op grond van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Verzoeker gaat in dit kader vooreerst in op de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Daarbij geeft hij enkele algemene, theoretische beschouwingen en voert hij aan:

“In dit geval komt de verzoeker oorspronkelijk uit de provincie Kunduz. Hij begint met te zeggen dat de veiligheidssituatie in zijn regio bijzonder zorgwekkend is :

(...).”

Verzoeker wijst op een arrest van het Franse ‘Cour Nationale du Droit d’Asile’ en algemene landeninformatie en leidt hieruit af dat de veiligheidssituatie in de provincie Kunduz problematisch blijft. “In deze context, en gezien zijn risicoprofiel, staat verzoeker bloot aan een hoog risico op vervolging, zodat wordt voldaan aan de vereisten van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

Verzoeker concludeert:

“Geeoordeeld moet worden dat het verzoek van verzoekster wegens de verschillende bovengenoemde elementen, die risicofactoren vormen die cumulatief moeten worden geanalyseerd, ontvankelijk en gegrond is.

Met betrekking tot het cumulatieve karakter van de gronden benadrukt de UNCHR dat (...)

De verschillende gebeurtenissen die tot zijn vlucht hebben geleid, zijn gehechtheid aan westerse waarden en zijn afkomst uit de regio Kunduz zijn allemaal factoren die zijn vrees voor vervolging rechtvaardigen indien hij naar Afghanistan zou terugkeren op grond van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, of die op zijn minst de verlening van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet rechtvaardigen.”

Verzoeker voert nog aan dat het voordeel van de twijfel moet worden verleend op grond van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“- de betwiste beslissingen te hervormen ;

- en zodoende onmiddellijk aan verzoeker het statuut van vluchteling te erkennen, in de zin van het Verdrag van Geneve of het status van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 ;

- in uiterst ondergeschikte orde, de betwiste beslissingen te vernietigen en het dossier voor het Commissariaat generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te zenden, voor bijkomend onderzoek”.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens het medische attest en de getuigenissen die zich reeds in de map ‘documenten’ in het administratief dossier bevinden en die opnieuw bij dit verzoekschrift worden gevoegd (bijlage 3) enkel algemene landeninformatie bij het voorliggende verzoekschrift (bijlagen 4-32).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1.1. Verzoeker legt op 14 april 2024 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 14).

Het betreft een aantal stukken en documenten aan de hand waarvan verzoeker zijn activiteiten en integratie in België wenst aan te tonen. Op grond van deze stukken en gelet op “de rechtspraak van deze Rechtsmacht” stelt verzoeker dat de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

3.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker nogmaals de aanvullende nota neer zoals vermeld *sub* 3.1.1. (rechtsplegingsdossier, stuk 16). Bij deze nota voegt hij nog een aantal bijkomende stukken, die ondanks dat deze reeds in de inventaris van deze aanvullende nota vermeld waren bij de eerste neerlegging van deze aanvullende nota niet werden neergelegd.

Daarnaast legt verzoeker ter terechtzitting nog een tweede aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 16). Het gaat om een aanvullende nota die betrekking heeft op de situatie in Afghanistan.

In deze nota wijst verzoeker op en doet hij een betoog aan de hand van een vernietigingsarrest van de Raad van november 2023. Daarbij stelt hij onder meer dat de informatie waarop de bestreden beslissing gebaseerd is onvoldoende actueel is om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen.

Vervolgens tracht verzoeker aan de hand van de informatie die verweerder door middel van zijn aanvullende nota, zoals vermeld *sub* 3.2., aanreikte, aan te tonen dat er willekeurig geweld plaatsvindt in Afghanistan, dat er interne ontevredenheid heerst bij de taliban, dat de situatie in Afghanistan niet gestabiliseerd is en dat de taliban er de veiligheid niet kunnen garanderen.

Daarnaast doet verzoeker een betoog, aan de hand van algemene landeninformatie, inzake de precaire sociaal-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. In dit kader tracht hij aan te tonen dat de taliban hiervoor de verantwoordelijkheid dragen. Ook wijst verzoeker in zijn aanvullende nota op (informatie over) de problemen op het vlak van scholing en van gezondheidszorg voor mensen met psychische problemen. Verder benadrukt verzoeker dat de huidige normen en waarden in Afghanistan niet dezelfde zijn als in het verleden. De toepassing van de strengere versie van de islam kan volgens verzoeker aanleiding geven tot zware psychische problemen, zeker voor studenten die uit Europa zouden moeten terugkeren. Verzoeker wijst er voorts op dat het mandaat van UNAMA met een jaar verlengd werd, precies omdat de nood van de bevolking zo groot is, alsmede dat uit het verslag van UNAMA blijkt dat de situatie in Afghanistan op veel vlakken slechter wordt. Het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is volgens verzoeker dan ook aangetoond. Minstens moet worden vastgesteld dat verweerder hiernaar geen onderzoek deed.

Verzoeker voert tevens aan dat verweerder impliciet maar zeker toegeeft dat verweerder niet over gegevens beschikt met betrekking tot terugkeer naar Afghanistan vanuit het Westen. Volgens verzoeker is het onterecht dat verweerder uit een gebrek aan informatie afleidt dat er geen problemen voor terugkeerders zijn.

Verzoeker benadrukt verder dat het standpunt van UNHCR en IOM inzake gedwongen terugkeer naar Afghanistan ongewijzigd blijft.

Bovendien stelt zich volgens verzoeker *in casu* een probleem van verwestering, minstens van ‘gepercipieerde’ verwestering.

3.2. Verweerder legt op 8 april 2024 door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.2. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat aan de in hoofde van verzoeker vastgestelde bijzondere procedurele noden als niet-begeleide minderjarige op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen. De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze motieven in zijn verzoekschrift volledig onverlet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden en toont verzoeker in het geheel niet aan dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet *in concreto* hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.3. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn en afkomstig te zijn van Kunduz-stad. Omwille van de voormalige beroepsactiviteiten van Z.A.A., de persoon die volgens zijn verklaringen verzoekers stiefvader betreft en die werkzaam was voor de gouverneur, zou verzoeker problemen hebben gekend met en een vrees voor vervolging koesteren ten aanzien van de taliban. Daarnaast stelt verzoeker nood te hebben aan internationale bescherming omwille van zijn verblijf in Europa en zijn (gepercipieerde) verwesterde profiel, alsmede omwille van de omstandigheden en de situatie in Afghanistan.

Teneinde een gedegen beoordeling te kunnen maken van verzoekers nood aan internationale bescherming, is het in dit kader essentieel om eerst een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen. De nood aan internationale bescherming moet namelijk steeds *in concreto* en aan de hand van de voormelde elementen worden aangetoond en onderzocht. Een verwijzing naar (informatie over) de situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst is *an sich* dan ook niet dienstig en kan niet volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan of de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming. Er moet tevens een band voorhanden zijn en worden aangetoond tussen deze situatie en verzoekers persoon.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat, ondanks dat zulks in de bestreden beslissing geloofwaardig wordt geacht, uit de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier niet zonder meer kan worden afgeleid dat verzoeker, zoals hij voorhoudt, daadwerkelijk de stiefzoon zou zijn van de genaamde Z.A.A., die onder het voormalige Afghaanse regime zou hebben gewerkt voor de gouverneur van Kunduz-stad.

Bovendien bevat het administratief dossier een aantal elementen die wijzen op het tegendeel en die ernstig afbreuk doen aan zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake zijn voorgehouden regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht aan de taskara die verzoeker neerlegde ter staving van zijn voorgehouden identiteit. Vooreerst legde verzoeker over deze taskara immers frappant tegenstrijdige en uiterst vage verklaringen af. In de fiche MENA, verklaarde verzoeker namelijk in niet mis te verstane bewoordingen dat hij nooit een taskara had gehad (administratief dossier, fiche MENA). Bij de DVZ en bij het CGVS beweerde verzoeker echter dat wel degelijk een taskara had maar gaf hij aan dat hij zijn originele taskara was verloren onderweg naar Europa en dat zich hiervan een kopie bevond thuis bij zijn moeder (administratief dossier, notitie van het persoonlijk onderhoud (npo), p.4; verklaring, DVZ, nr.26). Bovendien beweerde verzoeker in dit kader dat hij zijn taskara zelf liet aanmaken doch kon hij vervolgens niet preciseren hoe oud hij ongeveer was toen hij deze taskara liet aanmaken (administratief dossier, npo, p.4). Daarenboven legde verzoeker van zijn taskara slechts een kopie neer. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan aan dit stuk aldus geen bewijswaarde worden gehecht. Dit alles geldt nog des te meer nu uit de informatie zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met allerhande documenten zoals de neergelegde taskara en dat dergelijke documenten daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling konden worden verkregen.

Verzoeker legde daarenboven manifest tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn scholingsgraad. In de fiche MENA beweerde verzoeker nooit naar school te zijn geweest en gaf hij aan analfabeet te zijn (administratief dossier, fiche MENA). Bij de DVZ beweerde verzoeker echter dat hij tot het zesde jaar lager onderwijs naar school ging en dat hij (een beetje) kon lezen en schrijven (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.11). Ook bij het CGVS gaf verzoeker aan dat hij wel degelijk naar school ging, en dit tot de vijfde graad (administratief dossier, npo, p.5).

Verder legde verzoeker inconsistente verklaringen af met betrekking tot zijn leeftijd. In de fiche MENA gaf hij aan dat hij zijn geboortedatum volgens de Afgaanse kalender kende en verstrekke hij een datum (administratief dossier, fiche MENA). Bij het CGVS bleek verzoeker zijn geboortedatum volgens de Afgaanse kalender echter niet meer te kunnen verstrekken (administratief dossier, npo, p.4).

Ook met betrekking tot zijn meest naaste familieleden, legde verzoeker herhaald tegenstrijdige verklaringen af. Zo gaf hij in de fiche MENA aan niet te weten waar zijn vader geboren was. Bij de DVZ gaf hij echter aan dat zijn vader net als hem was geboren in Kunduz. Zijn moeder was volgens verzoekers verklaringen in de fiche MENA op 21 juni 2022 ongeveer 31 jaar. Bij de DVZ gaf verzoeker een half jaar later echter aan dat zijn moeder ongeveer 30 jaar was. Verder zouden zijn broers O., S., Ob. en M. blijkens verzoekers verklaringen in de fiche MENA op dat ogenblik respectievelijk ongeveer 11 jaar, 8 jaar, 6 jaar en 10 jaar oud zijn geweest. Blijkens verzoekers verklaringen bij de DVZ zouden diezelfde broers een half jaar later echter ongeveer 13 jaar, 11 jaar, 6 jaar en 9 jaar oud zijn geweest (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.16A, 18; fiche MENA).

Verzoeker legde bovendien kennelijk tegenstrijdige verklaringen af aangaande zijn voorgehouden adres in de stad Kunduz. Bij de DVZ gaf hij namelijk aan dat hij woonde in wijk nummer 2 van deze stad (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.10). Bij het CGVS beweerde hij echter dat hij woonde in district nummer 4 van deze stad (administratief dossier, npo, p.5).

Bovendien bleek verzoeker onvoldoende op de hoogte te zijn inzake de grootschalige aanval van de taliban die in het verleden, voor de val van het regime in Afghanistan, had plaatsgevonden op Kunduz en bleek hij deze aanval in het geheel niet te kunnen situeren in de tijd (administratief dossier, npo, p.18-19). Nochtans mag van een inwoner van Kunduz worden verwacht dat deze, ook indien deze indertijd nog jong was, op de hoogte zou zijn van zulke gegevens.

Verzoeker legde, nog daargelaten dat hij ondanks dat zijn oom zijn reis zou hebben geregeld niet kon aangeven wie de smokkelaar was, eveneens frappant tegenstrijdige verklaringen af betreffende zijn voorgehouden reisweg naar België. In de fiche MENA gaf verzoeker aan dat hij gedurende zijn traject ongeveer 2 maanden in Turkije had verbleven, en dit bij de smokkelaar in Gibza. Ook zou hij gedurende zijn traject 6 maanden in een centrum in Servië hebben verbleven. Daarnaast zou hij 8 dagen in Oostenrijk hebben vertoeft en in Frankrijk slechts op doorreis zijn geweest (administratief dossier, fiche MENA). Bij de DVZ gaf verzoeker echter aan dat hij gedurende zijn traject ongeveer 6 maanden in Turkije had verbleven. Voorts stelde hij deze keer dat hij slechts 3 maanden in Servië had verbleven. Bovendien zou hij nu 10 dagen in Oostenrijk hebben vertoeft. Daarna zou hij ook nog eens 6 dagen in Frankrijk zijn gebleven, en dit omdat hij voor het indienen van zijn verzoek zou hebben getwijfeld tussen Frankrijk en België (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.34).

De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt nog verder ondermijnd door verzoekers houding en gedragingen nadat hij zijn land van herkomst verliet. Dient immers te worden vastgesteld dat

verzoeker, zoals hierboven reeds bleek, initieel gedurende verscheidene maanden verschillende veilige landen en lidstaten van de EU doorkruiste, dat hij in enkele van deze landen (zoals Servië, Oostenrijk en Frankrijk) gedurende langere tijd vertoefde en dat hij in geen van deze landen een verzoek om internationale bescherming indiende. Daarbij werden van verzoeker bovendien vingerafdrukken afgenomen in Oostenrijk. Desondanks koos verzoeker ervoor om in geen van deze landen een verzoek om internationale bescherming in te dienen (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.23). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en na zijn vertrek uit zijn land van herkomst dermate lang talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk in te dienen in België, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijner hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Voorts valt het op dat verzoeker, wanneer hij werd ondervraagd omtrent de reden waarom zijn documenten aan hem werden opgestuurd vanuit Kabul, initieel aangaf dat het zijn stiefvader zou zijn geweest die deze documenten zou hebben meegegeven aan een chauffeur. Verzoeker verbeterde zichzelf vervolgens weliswaar en gaf aan dat het in wezen zijn oom was die de documenten zou hebben meegegeven met een chauffeur, maar, gezien zijn stiefvader volgens zijn verklaringen samen met hem gevlucht was en in Teheran in Iran woont, blijft het vreemd dat verzoeker initieel zou aangeven dat het zijn stiefvader was die zijn documenten in Afghanistan meegaf met een chauffeur (administratief dossier, npo, p.16).

Verzoeker legt ter staving van het gegeven dat zijn zelfverklaarde stiefvader op heden in Iran zou wonen bovendien niet het minste begin van bewijs bij. Nochtans zou deze persoon aldaar volgens verzoekers gezegden in het verzoekschrift werk hebben gevonden en geld naar zijn familie sturen.

Ook kan nog worden opgemerkt dat tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS duidelijk werd dat verzoeker zich niet eens terdege bleek te hebben geïnformeerd omtrent de inhoud van de documenten die hij *nota bene* zelf neerlegde ter adstructie van zijn verzoek om internationale bescherming en van de tewerkstelling van zijn zelfverklaarde stiefvader (administratief dossier, npo, p.17).

Voor het overige blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker slechts een beperkt aantal verklaringen aflegde die een mogelijke indicatie kunnen vormen voor zijn voorgehouden herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen, dat verzoeker daarbij bovendien nauwelijks of niet verder werd bevraagd inzake verscheidene van de voormelde, ter beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming en het onderhavige verzoek om internationale bescherming nochtans cruciale en elementaire, elementen, dat verzoeker vage, ontoereikende en niet te verifiëren verklaringen aflegde op de weinige momenten waarop hierover wel werd doorgevraagd en dat er geen informatie in het dossier is opgenomen aan de hand waarvan verzoekers werkelijke regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen nader kunnen worden geverifieerd en onderzocht.

Gelet op het voorgaande, is het op grond van de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

De documenten en stukken die verzoeker benevens zijn reeds hoger besproken taskara neerlegde, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, zijn geenszins van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. De taskara's van verzoekers moeder en verzoekers zelfverklaarde stiefvader worden slechts neergelegd in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan hieraan geen bewijswaarde worden gehecht. Zowel ten aanzien van deze documenten als ten aanzien van de documenten die worden neergelegd ter staving van verzoekers scholing en van de werkzaamheden van verzoekers zelfverklaarde stiefvader, dient verder te worden opgemerkt dat uit de informatie zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier blijkt dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met allerlei documenten zoals de neergelegde stukken en dat dergelijke documenten daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling konden worden verkregen. Dit relativeert de bewijswaarde van de voormelde stukken op ernstige wijze. Bovendien is één van deze stukken *prima facie* van een twijfelachtig allooi. Zo is het niet aannemelijk dat er op een bankkaart van de Kabul-Bank, die zou zijn uitgereikt in Afghanistan, nagenoeg alleen Engelstalige vermeldingen zijn opgenomen. Eveneens valt het op dat de hierop afgebeelde vermelding inzake het maximum af te halen bedrag niet is ingevuld. Ook valt het op dat deze kaart geen magneetstrip of chip bevat en dat hierop geen enkel element is opgenomen ter garantie van zijn authenticiteit. Bijgevolg kan deze kaart in wezen door eenieder, om het even waar en om het even wanneer zijn aangemaakt. Wat betreft de afdrukken van foto's die verzoeker neerlegde ter staving van de voorgehouden beroepsactiviteiten van zijn zelfverklaarde stiefvader, dient te worden opgemerkt dat zulke

afdrukken en foto's vatbaar zijn voor manipulatie. Bovendien bevatten deze foto's slechts een momentopname en kunnen deze eenvoudigweg in scène zijn gezet. Verder valt uit deze foto's niet af te leiden wie de persoon op deze foto's is en of deze persoon al dan niet een familieband met verzoeker vertoont. Uit het loutere gegeven dat verzoeker daarnaast een aantal afdrukken neerlegde van foto's waarop hij samen met deze persoon wordt afgebeeld (administratief dossier, map 'documenten'), kan zulks evenmin worden afgeleid. Vooreerst dient te worden herhaald dat zowel zulke afdrukken als zulke foto's vatbaar zijn voor manipulatie. Verder bevatten ook de betreffende foto's slechts een momentopname en kunnen deze eenvoudigweg in scène zijn gezet. Voorts valt uit deze foto's in wezen niet af te leiden waar, wanneer en in welke omstandigheden deze zouden zijn genomen. Aldus kan uit deze foto's niet worden afgeleid dat verzoeker daadwerkelijk de stiefzoon zou zijn van de persoon die samen met hem wordt afgebeeld op enkele foto's. De briefomslag bewijst enkel dat verzoeker post zou hebben gekregen vanuit Kabul in Afghanistan maar bevat geen elementen die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Ook de referentiebrieven van verzoekers leerkrachten in België bevatten geen gegevens die afbreuk zouden kunnen doen aan hetgeen voorafgaat. Het medisch attest is tot slot evenmin van zulke aard dat dit een ander licht kan werpen op de hoger gedane beoordeling. Ten aanzien van dit attest, wordt in de bestreden beslissing immers met recht gemotiveerd: *“De medische beschrijving van je litteken, door dokter Q. S. (...), d.d.02.06.2023, werd opgesteld door de arts van je opvangcentrum en beschrijft oud littekenweefsel op je linkeronderbeen, dat je zelf toeschrijft aan een schotwonde. Uit dit medisch attest kan echter niet worden opgemaakt in welke concrete omstandigheden deze verwonding werkelijk is opgelopen en of deze verwonding al dan niet te maken heeft met een gerichte aanval op jou. Daarom is dit attest niet in staat om in weerwil van de argumenten die hierboven werden opgelijst, toch te wijzen op een gerichte vervolging van jouw persoon.”*

De stukken en documenten die verzoeker bij zijn aanvullende nota's voegt, zoals vermeld *sub* 3.1.1. en 3.1.2., bevatten tot slot geen gegevens of elementen die aan het voorgaande afbreuk zouden kunnen doen.

Gezien het de Raad te dezen ontbreekt aan de nodige onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad bijgevolg aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 augustus 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT